

til ham, vilde han sikkert ikke tage den højtideligere, end den fortjente. Det var en af hans Venner, en nær Paarørende, der laa for Døden. Han var uhelbredelig syg . . . havde ikke langt igen . . . var syg baade paa Sjæl og Legeme. Naa, det kom forresten ikke Sagen ved. Kort og godt altsaa: Manden, som var ugift, kunde ikke blive enig med sig selv om, hvad han skulde gøre ved sine Efterladenskaber, — der forresten ikke udgjorde andet end noget Bohave, et Par daarlige Malerier, lidt Bøger . . . omtrent saadan som han saae det her. Til Familjen vilde han ikke efterlade dem. Han vilde ikke have dem opbevarede paa Steder, hvor de risikerede at blive Genstand for Pietet. Han forlangte udtrykkelig, at Rub og Stub skulde stilles til Avktion og sælges, splittes for alle Vinde. Det var nu bleven den stakkels Mands fikse Ide paa det sidste, og da hans egen Slægt var velhavende og desuden rimeligvis vilde modsætte sig hans Ønske, fordi det meste af, hvad han ejede, var gammelt Arvegods, saa havde han talt om at ville borttestamentere det til en eller anden, hvem han maaske kunde gøre lidt Gavn eller dog et Øjeblik Glæde dermed.

„Det falder mig nu ind: maa jeg ikke have Lov til at foreslaa ham Dem? Jeg er overbevist om, at dersom han kendte Dem, vilde han af sig selv være kommen paa den samme Tanke. De er netop saadan, som han ofte har ønsket selv at være. Fri og frank og ubekymret. — — Nej, jeg be'r Dem . . . dersom De ikke har noget mod mit Forslag, maa De ingenting sige. Vi taler da slet ikke mere derom. Som sagt, det hele er ikke af stor Betydning . . . repræsenterer højst et Par tusinde Kroner, naar Gæld og andre Forpligtelser er fyldestgjorte.“